

HARLEQUIN®

Romantika

NIKKI LOGAN

Ootamatu merehädaline

Nikki Logan
SHIPWRECKED WITH MR. WRONG
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Nikki Logan
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E06257913
ISBN 978-9949-25-388-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Pulu Keeling (saar) Lääne-Austraalias

„Mida paganat...?”

Rob Dalton vähendas mootorpaadi kiirust ja võttis binokli. Ta meretuulest parkunud nägu tõmbus kortsu, see nihutas mütsinoka natuke ettepoole.

Ta nägi midagi.

Pidi nägema.

Ta naelutas pilgu laguunile ja korallrahudest ümbritsetud Pulu Keelingile, kus ta oli seda naisolevust esimest korda vilksamisi näinud, ja näinud *seeda*. Playerit ja väikest saart lahutas selge külm meri ning lained olid tumestanud ta vaatevälja just siis, kui ta tahtis heita teist pilku. Ja siin ta nüüd on – ujub tugevate tõugetega kalda poole, midagi hõbedaselt helkivat kõrval.

Ei või olla...

Rob langetas binokli ja silmitses saart. Kõrguvad puud, düünid ja korallrifid näisid samasugused nagu alati. Samuti horisont. Otsatult sinises taevas liugles üksik pilvekiud.

Rob hõõrus silmi päikesepillide all ja surus võimsa binokli tihedamini vastu nägu. Naisolevus oli endiselt seal ja ujus üle laguuni. Ja ka *see* asi tema taga oli endiselt alles. Robi hingamine muutus raskemaks.

Võimatu!

Aga see nägi välja nii paganama realistlik nii kaugel kõigest... Aga mine sa tea? Ta pilutas keskhommikuse päikese käes silmi ja surus binoklit nii kõvasti, et põsenukkidel hakkas valus. Talle meenusid igasugused merega seotud müüdid. Aga see olend seal pole meriveis ja ta ise pole seksinäljas üheksateistkümnenda sajandi meremees, kes kujutleb end nägevat kauguses kalasabaga naist.

Kuigi Robi kiirenenud pulsi järgi oleks võinud seda arvata.

Naine lähenes ühtlaste vilunud tõmmetega maale. Kallas tuli vastu ja naine tõusis püsti... kaks jalga all. Jalad olid pikad, pruunid ja paljad ning ta tiris veest välja hõljukkoti. Rob hingas sügavalt välja.

Näkk? *Totakas!*

Kuna ümberringi polnud kedagi nägemas, ei häbenenud Rob kuumalainet põskedel ja adrenaliinitulva hetk tagasi kalda poole vaadates. Ta oli võtnud siin puhkamise ajal tublisti päikest, aga ometi mitte *nii* palju? Et hakata nägema näkke seal, kus neid pole. Aga bikiinides naine üksikul saarel, kus elasid ainult linnud ja krabid... Kas see on vähem kummaline?

Vanem mees kail, kes oli talle kütust müünud, oli lausunud midagi vaprast naisest, kes elab Pulu Keelingil. Midagi kaitseingli taolist. Rob oli oletanud, et mees räägib kuulnud müütidest.

Robi merineitsi sikutas koti kaugemale kaldale ja pani sinna maha. Ta vormikas päevitunud keha kadus binokli vaateväljast aeg-ajalt tõusvate ja vajuvate lainete varju, ent Rob tegi, mis suutis, et näha koti sisu, millega naine oli kal-

dale ujunud. Pikad jalad lõppesid pisikese kollase riidelapiga, mis kattis kauneid tuharad, need hüplesid üles-alla, kui naine tohlas liival lebavas kotis.

Uudishimu, mida teeb jalgadega merineitsi keset India ookeani, taandus hetkega ühe teise huvi varju, mis Robist äkitselt läbi tulvas. Naeruväärne, et teda kütkestab näki-neiu ahter, kui piisavalt samasuguseid on telefonikõne kaugusel.

Naine ajas end sirgu, selg sätendava ookeani poole, tõstis käed, väänas vee pikkadest blondidest juustest välja, punus need märjaks patsiks ja heitis üle parema õla.

„Pööra ringi... pööra ringi,” lausus Rob endamisi, ise hinge kinni hoides. Kas müstilise merineitsi nägu on vastavuses ta sileda kuldpruuni kehaga? Naine ei pööranud, vaid tõstis nõõrid vasakule õlale ja lohistas kotti mööda kivist kallast luiteharjale viiva raja poole. Isegi rasket koormat vedades oli iga ta liigutus graatsiline. Naisest õhkus tervist ja elujõudu. Puude poole liikuvat naist vaadates tõusis Robil süda kurku.

Pööra ringi!

Lõpuks naine pööraski ja vedas koti luiteharjale. Rob nägi vilksamisi päevitunud tugevaid käsivarsi ja prinke rindu kollaste kolmnurkade all. Kui kott sai luitele, pani naine selle maha ja ajas ennast sirgu, et hinge tõmmata, ning Rob sihtis läbi binokli ta kuldpruuni vahelihast, mis nihkus ülespoole, kui ta käed lõõmava päikese varjuks silmade ette tõstis. Silmad, mis...

Rob kohmitses binokli kallal ja oleks selle äärepealt vette pillanud.

...vaatasid otse tema suunas! Ta langetas binokli ja vaatas saart, kus nüüd juba väiksemana paistev naine talle kätt lehvitas. Lehvitas väga innukalt.

„Jah, ma nägin sind,“ pomises Rob nõrдинult, et teda tabati jõllitamast ja seejuures innukamalt, kui ta tavaliselt ilusaid naisi vahtis. Ta viipas hooletult tagasi.

Naine kordas liigutust, seekord mõlema käega, mis pani kollased kolmnurgad hüplema.

Rob kortsutas kulmu. „Mida nüüd?“

Kostis kole kolksatus, millele järgnes lartsatus, kui Playeri ahter vastu korallriffi põrkas. Paat löi kõikuma, kui laine lükkas Robi uhkuse ja rõõmu vastu Pulu Keelingit ümbritsevat korallidest kaitsevalli.

„Kuradi...“

Rob lisas gaasi, keeras järsult rooli ja suunas paadi ohutusse kaugusesse veest varjatud korallrahust. Paati ringi pöörates nägi ta eemal atolli teisel poolel, kus lainetus polnud nii tugev, veel üht hõbedakarva hõljuk-kotti. Kas äsja kohale toimetatud? Rob kasutas kotti orientiirina ja juhtis oma paadi sinna ankrusse. Ta läks paadi vigastatud küljele, pani mütsi ja päikesepriidid ära, tõmbas pähe sukeldumismaski ja libises rifi kõrvale sügavasse vette. Ta T-särk paisus õhupallina, kui ta paksu jäisesse vaikusesse sukeldus.

Neetud!

Jõudnud paadi alla, libistas Rob käe üle vigastatud koha, kuhu kivikõva korall oli hoobi andnud. Et paadi metallosa korralikult parandada, peaks veesõiduk vähemalt kolm päeva kuivdokus olema. Niisugust aega ta tegevuskava ei või-

maldanud. Aga ega ta upuks, kui põhiremondi saaks teha siin kohapeal. Kui ta läheks kaldale..

Ta tõusis pinnale, tõmbas valusad kopsud õhku täis ja ujus Playeri tagumise nurga juurde, kus kroomitud redeli-jupp õõtsus lainete taktis üles-alla. Ta vinnas ennast paati.

„Ma loodan, et te kontrollisite ka koralli,“ kähvas vihane hääl ta selja taga.

Rob pilgutab silmi, võttis päikesepriidid ja nägi pöörates, et tema merineitsi sätib ennast veest väljaulatuva rahnu kõige siledamale nukile. Ta seisis seal, rind ujumisest tõusmas ja langemas, peaaegu alasti ja veest tilkuv – kolm asja, mis Robile naisterahva juures kõige rohkem meeldisid.

Tavalisel puhul oleks Rob leidnud tosina jagu teravmeelseid vastuseid, mis olid läbi proovitud ja alati sarmikaks osutunud. Aga praegu, rahnul balansseerivat vihast naist passides, ei tulnud talle ühtegi meelde.

Seda enam silmatorkavate armide tõttu, mis ulatusid naise kõrvast parema õlani.

„Noh?“

Honor Brieril polnud tuju lasta ennast jõllitada, veel vähem sel mehel. Mees oli ramminud äsja atolli välist serva – elavaid korallriffe, mis olid aastasadade jooksul häirimatult moodustunud. Need arenesid jõudsalt, suuremale osale inimekonnast teadmatuna, ja vohasid vabalt Honori kummikinguade all, kaitstes jalgu riffide eest, mis olid teravad kui juusturiiv. „See korall, mille te oma paadiga pihuks ja põrmuks tegite, taastub alles kahekümne aasta pärast.“

Rob vahtis teda, püüdes püüdlilikult vältida õlga, mis tegi vahtimise veelgi märgatavamaks. Naine pani käed puusa, et seista vastu kiusatusele nendega kaela varjata. „Kas te oskate ka rääkida või olete niisama paadikaunistus?”

Rob lõpetas vahtimise. Ta saatis naisele särava naeratu-se, mis oleks võinud võita sadu südameid, kalgimaid kui see siin. Naine teatas ametlikult: „See on kaitseala. Siia ei tohi ilma loa ja matkajuhita siseneda.”

„Teie ju olete siin.”

Honori kukul hakkas mehe sügavat sametist häält kuul-des kihelma. See sobis neetult hästi ta ülejäänud välimu-sega. „Mul on luba.”

„Ja matkajuht?”

Honor naksutas pahaselt keelt. „Ma ei vaja matkajuhti. Ma töötan siin.”

„Mul polnud kavatsust siia tulla. Nagu näete, juhtus väike avariid.”

Honor heitis pilgu paaditekil olevale varustusele. Taevas teab, mis all kajutis veel võib olla. See selgitas mehe saare ümber tiirutamist. „Kas te tulite sukelduma?”

„Ja siis? Kas merepõhi on ka kaitse all?”

Ilmselt peab mees ennast võluvaks. „Osaliselt jah. Pulu Keelingi ümbrus. Miks te korallrahule nii lähedale sõitsite?”

„Ma lootsin näha Emdeni hukkunud laevade memoriaali. Siis aga köitis mu tähelepanu... see... noh... lind.”

Honor viis kehakaalu teisele jalale. Kas mees on linnu-vaatleja? Honor võttis umbes kaks korda aastas vastu linnu-vaatlejate gruppe. Ta silmitses kallist välibinoklit. Mõtles pi-sut. „Suulu?”